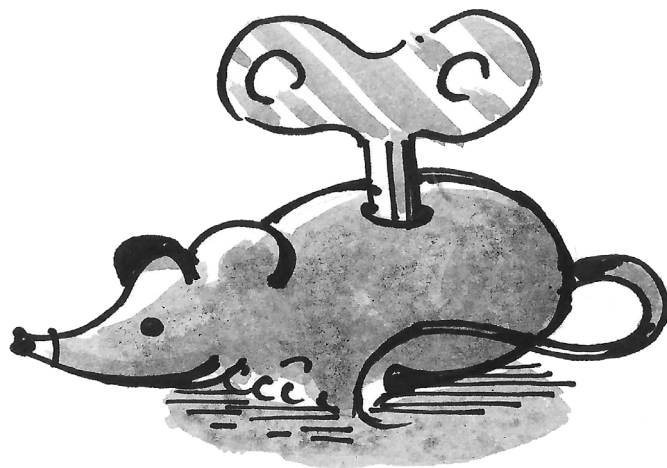

vanie, výmena posteľnej bielizne a mnoho iných vecí sa na vás sype akoby v jeden moment. Na vás alebo skôr na pani profesorku, ktorá za vás ťahá jednu obrovskú ťarchu. Sestričkám a opatrovatelkám berie často nezvládnuteľné bremená z pliec a ukladá si ich na vlastné. Mal som tú česť chvíľu pracovať po boku pani profesorky. Áno, po boku, nie pred ňou, ale s ňou. Videl som prístup, ktorý ma priam zarazil. Tým však nechcem povedať, že ostatné profesorky, s ktorými som pracoval boli iné alebo horšie, ale toto bol pre mňa vzor chovania sa a prístupu k životu, k práci a k činnostiam. Agresívnych „starkých“ dokázala upokojiť, smutných rozveseliť, s veselými sa posmiať a pospomínať si a to pri tom, ako sme vykonávali rôzne činnosti. Spomínam si na jednu „hlášku“, ktorú som započul počas mojej krátkej služby na tomto oddelení

od pani profesorky: „Upratovačka, opatrovatelka, sestra. Robím všetko. Nikdy sa neštítate žiadnej roboty, pretože každou pomôžete.“ Odrazu mi aj to množstvo materiálov neprišlo zbytočných, pretože bolo potrebné vedieť obrovské množstvo informácií, ktoré akoby odviaľ vietor, keď som ich zčasti ignoroval. Hlavou mi behalo len: „Aj ja taký chcem byť, tiež chcem takto pristupovať k pacientom.“ Roztržitosť stále prevládala, no však iba preto, lebo chcela pomôcť všetkým a hneď, chcela každému vyhovieť a dať mu to, po čom túži. Po tejto skúsenosti som zrazu uvidel to, čo som tých pár rokov vedel, no

nebral som to až do takejto miery ako pravdu. Mám úžasnú triednu, ktorá má srdce na správnom mieste a ktorá nám nakladá veľakrát mnoho, ale to len pre naše dobro, len preto, že to budeme potrebovať, ale čo je dôležitejšie, viac to budú potrebovať ostatní.

AUTOR A FOT: MAREK

